

Homília na Pamiatku Pánovej večere, 2.4. 2026

Konkatedrála Sedembolestnej Panny Márie v Poprade

Drahí spolubratia kňazi, milí bratia a sestry,

dnešný večer je iný než všetky ostatné večery v roku. Cirkev nás nepozýva len spomínať, ale vstúpiť. Vstúpiť do večera, keď Ježiš miloval „do krajností“. Je to večer, ktorý je plný ticha, ale zároveň aj hlbokoj radosti. Lebo dnes vidíme, aká veľká je Božia láska. Toto je večer daru. Daru, ktorý má tri podoby: Boh sa dáva ako pokrm, zostáva medzi nami prítomný a učí nás láske, ktorá sa skláňa.

Prvé čítanie nás vovádza do noci vyslobodenia. Izrael je ešte v otroctve v Egypte, ale Boh už koná. Dáva pokyn: jedzte baránka, buďte pripravení, lebo toto je noc prechodu. Je zaujímavé, že Boh zachraňuje – a pritom prikazuje jesť. Boh nám tým hovorí, že sloboda nie je len okamih, ale cesta. A na cestu potrebujeme silu. A práve v tejto paschálnej noci Ježiš berie chlieb a hovorí slová, ktoré menia dejiny: „Toto je moje telo... Toto je moja krv.“ Už to nie je symbol. To je dar. To je On sám.

Bratia a sestry, možno sme si na Eucharistiu zvykli. A predsa je to vždy zázrak: Boh sa dáva človeku ako pokrm. Nie preto, že by sme boli silní, ale práve preto, že sme slabí. Eucharistia je pokrm pre cestu – pre unavených, pre hľadajúcich, pre tých, čo zápasia. A to je dôvod radosti: nie sme na ceste sami. Kristus ide s nami. Posilňuje nás. Dáva nám silu kráčať ďalej, aj keď prichádza noc.

Svätý Pavol nám pripomína, že toto všetko sme prijali od Pána. „Toto robte na moju pamiatku.“ Ježiš vedel, že jeho učeníci budú potrebovať jeho prítomnosť. Preto nezanechal len spomienku, ale daroval seba samého spôsobom, ktorý trvá. Každá svätá omša je tá istá večera, tá istá obeta, ten istý Kristus.

A tu sa dotýkame aj tajomstva kňazstva. Kňaz nie je ten, kto koná vo svojom mene. Je to ten, kto dovoľí Kristovi konať skrze seba. Ako biskup dnes s vd'ačnosťou myslím na všetkých kňazov, tých, ktorí pôsobili a pôsobia v tejto farnosti, ale aj v celej našej diecéze – na ich službu, vernosť i obety. Ale toto tajomstvo sa dotýka každého z nás. Lebo Eucharistia nechce zostať len na oltári. Chce vstúpiť do nášho života. Každý z nás je pozvaný prinášať Bohu svoj život – svoje radosti aj bolesti, svoju každodennosť. A práve v tom je nádej: nič z nášho života nie je zbytočné. Všetko môže byť premenené, všetko môže byť darom.

A potom prichádza evanjelium, ktoré nás možno najviac prekvapí. Ježiš nevysvetľuje Eucharistiu slovami. On ju ukazuje skutkom. Vstáva od stola, opása sa zásterou a začína umývať nohy. To robil otrok. A predsa to robí Pán. Pán sa skláňa k nohám človeka.

Peter tomu nerozumie. A možno ani my tomu nerozumieme úplne. Ale Ježiš hovorí: „Ak ťa neumyjem, nebudeš mať podiel so mnou.“ Najprv musíme prijať lásku, ktorá sa skláňa. A potom ju máme žiť.

Tu je kľúč dnešného večera: Eucharistia a služba patria spolu. Kto prijíma Krista, je pozvaný konať ako Kristus. Nie veľkými slovami, ale malými skutkami lásky: odpustiť, keď je to ťažké, počúvať, keď nemáme čas, pomôcť, keď sa nám nechce, skloniť sa k druhému. Možno doma, možno v rodine, možno tam, kde nás nikto nevidí.

A práve tu je veľká nádej pre náš svet. Svet nepotrebuje len slová. Potrebuje lásku, ktorá sa skláňa. A každý z nás ju môže žiť.

Dnešným večerom sa začína Veľkonočné trojdnie. Dnes dostávame dar. Zajtra uvidíme kríž. A potom príde prázdny hrob – víťazstvo života. Ale všetko sa začína tu: pri stole, pri Eucharistii, pri geste služby. Ježiš dnes nehovorí veľa. On sa dáva. A v tom je naša radosť, naša istota, naša nádej. A ticho nás pozýva: zostaňte so mnou. Nielen túto noc, ale aj v každodennom živote. Lebo kto zostáva s Kristom, nikdy nie je bez nádeje. A Kto žije z Eucharistie, nikdy nie je sám. Amen.